ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΚΟΡΝΤΑΙ

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

ΛΟΣΣΥΡΟΣ, μὲ τὸ πρόσωπο ἀναμμένο ἀπὸ τὸ αἷμα ποὺ τοῦ εἶχε ἀνεβάσει στὸ κεφάλι ἡ ταραχή, οἰνοφρωμένος, ἄγριος ὁ κ. Μαντοῦ, ἔξέταζε μὲ τὸν φακὸ τὴν μικρὴ φωτογραφία ποὺ ἔτρεμε ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του. Τὴ φωτογραφία αὐτὴ μόλις τὴν εἶχε λύσει κλεισμένη σ' ἕνα φάκελλο ταχυδρομικῶς.

Ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ φωτογραφικὰ ἐκεῖνα δοκίμια ποὺ βγάζουν ἡ μικρὲς φωτογραφικὲς μηχανὲς τῆς τσέπης. Ἀλλοίμονο! ἡ καθαρότης τῆς εἰκόνας, καθὼς τοῦ τὴν ἔδειχνε ὁ φωτογραφικὸς φακός, δὲν ἄφινε καμμιὰ ἀμφιβολία στὸν δυστυχισμένο σύζυγο, ὅτι ἡ φωτογραφία αὐτὴ παρίστανε τὴ γυναίκα του στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς φίλου της.

Ὁ κ. Μαντοῦ πλησίαζε τὰ σαράντα. Ἦταν ἕνας μεγαλοβιομήχανος πάμπλουτος, σπουδαῖος, σεβαστὸς ἀπ' ὅλη τὴν κοινωνία. Ἡ αὐτοπεποίθησις ποὺ τοῦ ἔδινε ἡ ἀγάλη του περιουσία καὶ ἡ πολὺ κολακευτικὴ ἰδέα ποὺ εἶχε γιὰ τὸν αὐτό του, τὸν ἔκαμναν νὰ πιστεύῃ, ὅτι ἦταν ἐνελῶς προφυλαγμένος ἀπὸ τέτοιες δυσάρεστες πεπέτειες. Καὶ νὰ τώρα ποὺ τὴν πάθανε.... Τοῦ αινόταν ἀπίστευτη ἡ ἀπιστία τῆς γυναικός του, ὅσο ἀπίστευτη, ὥστε, παρ' ὅλα τὰ χειροπιαστὰ εγονότα, ἀμφέβαλε ἀκόμα.

Καὶ ὅμως, ἡ φωτογραφία —ἡ φοβερὴ ἀπόδειις— ἦταν ἐκεῖ, μπρὸς στὰ μάτια του. Ποιὸς ἄτιος φίλος ἢ ποιὸς βρωμερὸς φασὲρ εἶχε τραβήξει ἡ φωτογραφία καὶ σκέφθηκε νὰ στείλῃ κατόπιν τὸ ωκίμο στὸν ἀπατημένο σύζυγο; Καὶ τὸ μέρος ὅου εἶχε τραβηχτεῖ ἡ φωτογραφία ποιὸ ἦταν τάχα; Τὸ σκοτεινὸ φόντο της τοῦ φαινότανε ὅτι διέκρινε ιυλλώματα. Ἦταν κανένα χαλὶ τοίχου, ποὺ παρίστανε πάρκο; Μὰ στὸ κάτω—κάτω τί τὸν ἔμελλε ιὰ τὸ μέρος; Τὸ σπουδαῖο ἦταν ὅτι ἡ γυναίκα του ὸν ἀπατοῦσε.... Καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλ' ὅτι εἶχε αὶ τὴν ἀδιαντροπιὰ ν' ἀφίνῃ νὰ τὴν φωτογραφίῃ μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ φίλου της, ἕνας τρίτος, ἕνας φωτογράφος!

Καὶ ὁ φίλος της ἦταν γνωστός του τάχα; Τοῦ ἄκου ὁ κ. Μαντοῦ κύτταξε καὶ ξανακύτταξε μὲ τὸ μακὸ τὴ μικρὴ φωτογραφία.

Ὁ ἀντίζηλός του ἦταν φωτογραφημένος ὀρθὸς ιπὸ τὸ πλάϊ καὶ τὸ πρόσωπό του μόλις φαινόταν.... Ὅσο γιὰ τὸ ντύσιμό του, ντύσιμο τῆς ὥρας καὶ ιμεμπτο, ἔμοιαζε μὲ τὸ ντύσιμο ὅλων τῶν κομψῶν νέων. Ὡρισμένως αὐτὸς τοῦ ἦταν ἐντελῶς ἄγνωστος.

Καὶ ὁ κ. Μαντοῦ μὲ τὰ μάτια κολλημένα στὴ ωτογραφία, ἐξέταζε μια—μιὰ ὅλες τὶς λεπτομέειές της.... Ἡ ἀθλία ἄπιστη, σὲ μιὰ πόζα γεμάτη γκατάλειψη, εἶχε ἀκουμπήσει τὸ ἕνα της χέρι πάνω στὸν ὦμο τοῦ φίλου της. Ἐκεῖνος πάλι, μὲ τὸ ἕνα του μπράτσο, ἔσφιγγε δυνατὰ τὴν λυγερὴ μέση της. Τά δάχτυλά του ἤσαν μπλεγμένα σφιχτὰ καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ νέου ἄγγιζε τὸ πρόσωπό της....

Ἄ! ὄχι, δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία... Ὅσο κύτταζε τὴ φωτογραφία, τόσο βεβαιωνότανε γι' αὐτό...

Ναί, ὁ Μαντοῦ δὲν μποροῦσε ν' ἀμφιβάλῃ, τὴ στιγμὴ ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα τόσο σπουδαῖο πειστήριο....

Ἡ ἀνυπομονησία νὰ δῇ τὴν ἔνοχο, νὰ τὴν κάνῃ νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ἔγκλημά της, τὸν ἔκαμε ὁλόκληρο....

Κύτταξε τὸ ρολόϊ του. Ἡ ὥρα ἦταν πέντε καὶ μισή. Ποῦ βρισκόταν τάχα ἡ γυναῖκα του; Ποῦ ἄλλοῦ καὶ πάλι στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ φίλου της. Καὶ ὅσο σκεπτόταν ὅτι ὥς τὴν ἡμέρα ἐκείνη, γεμᾶτος ἠλίθια ἐμπιστοσύνη, δὲν ἐνδιαφεροῦταν γιὰ τὸ πῶς περνοῦσε τὴ μέρα της ἡ γυναῖκα του, γινόταν θηρίο....

Ἤξερε ἁπλῶς ὅτι ἔκανε μιὰ κοσμικὴ ζωή. Τοῦ διηγότανε τὶς βίζιτες ποὺ ἔκανε καὶ τὰ τσάγια στὰ ὁποῖα πήγαινε. Κι' ἐκεῖνος τὴν ἄκουγε ἀφηρημένος, ἀπορροφημένος ἀπ' τὶς ἐργασίες του κι' ἀπ' τὶς δικές του διασκεδάσεις.

Μὲ τί τέχνη τοῦ εἶχε κρύψει τὴν ἀπιστία της!.... Ἀπὸ πότε ἄραγε τὸν ἀπατοῦσε; Ἦταν καιρός;.... Καὶ ὁ νέος τῆς φωτογραφίας ἦταν ὁ πρῶτος της φίλος τάχα;

Ἡ ἀνυπομονησία τοῦ κ. Μαντοῦ ὅλο καὶ μεγάλωνε. Κι' ὁ ἴδιος δὲν ἤξερε ἀκόμη τί νάκανε ὅταν ἐκείνη θὰ τοῦ ὁμολογοῦσε τὸ κρίμα της. Ὤ! δίχως ἄλλο θἄπαιρνε πίσω τὸ δίκηο του, θὰ σκότωνε.... Ἐντωμεταξὺ ὅμως ἀπολάμβανε προκαταβολικὰ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ τὴν εἶχε ἐπιτέλους ἐκεῖ μπροστά του, στὴ διάθεσί του, ποὺ θὰ τῆς πετοῦσε τὴ φωτογραφία κατάμουτρα, ποὺ θὰ τῆς ἀποσποῦσε ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς ἀπιστίας, ἐπωφελούμενος τῆς συγχύσεως καὶ τῆς ταραχῆς, στὴν ὁποία θὰ τὴν ἔρριχνε ὁ ἀδιάψευστος αὐτὸς μάρτυς.

Ἔξαφνα ἡ κ. Μαντοῦ παρουσιάστηκε. Μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ ἀντρός της χαρούμενη, γελαστή, ξένοιαστη. Ὁ ἀπατημένος μεγαλοβιομήχανος, μόλις τὴν εἶδε, πετάχτηκε ἀμέσως ὀρθός. Τὸ χέρι του ποὺ ἔτρεμε λιγάκι ἀπ' τὴ συγκίνησι, κουνοῦσε τὴ μικρὴ φωτογραφία. Θέλησε νὰ μιλήσῃ, νὰ προφέρῃ τὶς λέξεις ποὺ εἶχε ἑτοιμάσει. Μὰ τὸ στεγνὸ καὶ σφιγμένο λαρύγγι του δὲν τὶς ἄφινε ν' ἀνεβοῦνε στὰ χείλη του.... Γι' αὐτὸ εἶτε ἁπλῶς:

—Μπᾶ! ἤρθες κιόλας;

Ἐκείνη μὲ ὕφος περίεργο, ἄπλωσε τὸ λεπτό της χέρι καὶ πῆρε τὴ μικρὴ φωτογραφία. Ὁ κ. Μαντοῦ τὴν παρακολουθοῦσε, περιμένοντας νὰ δῇ στὸ πρόσωπό της τὸν ξαφνικὸ τρόμο της. Τρίζοντας τέλος τὰ δόντια ἀπὸ θυμό, ρώτησε:

—Ποιὸς εἶνε; Ποῦ εἶνε;

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα, ὡστόσο, διατηροῦσε τὸ ὕφος ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ δὲν καταλαβαίνει τίποτε. Καμωνόταν τάχα, ὅτι δὲν ἀναγνωρίζει τὴ σκηνή;... Τί ἀναίδεια!... Ἡ μήπως δὲν μποροῦσε νὰ θυμηθῇ μὲ ποιὸν ἀπ' τοὺς φίλους της καὶ σὲ ποιὸ ἀπ' τ' ἀπειράριθμά της ραντεβοῦ τὴν εἶχαν φωτογραφήσει. Τί αἶσχος!... Ὁ κ. Μαντοῦ ξαναρώτησε:

—Ποιὸς εἶνε. Ποιὸς εἶν' αὐτός;

Μὰ ἡ γυναῖκα του ἐξακολουθοῦσε πάντα νὰ ἔχῃ μιὰ ἔκφρασι ἀπορίας, χωρὶς ὅμως νὰ φανερώνῃ τὴν παραμικρότερη συγκίνηση.

—Μὰ πῶς θέλεις νὰ ξέρω, φίλε μου; τοῦ ἀπάντησε ἐπιτέλους.

Τότε ἐκεῖνος οὐρλιαξε:

—Πῶς;... Δὲν ξέρεις ποιὸς ἄντρας σ' ἀγκάλιασε;

Καί, καθὼς ἐκείνη ὕψωνε πρὸς αὐτὸν δυὸ μάτια μεγαλωμένα ἀπὸ τὴν ἔκπληξη, ἐπρόσθεσε, μ' ἕνα τόνο φοβερᾶς εἰρωνίας:

—Μήπως θέλεις νὰ σοῦ δώσω τὸν φακὸ γιὰ νὰ ἰδῇς καλύτερα;

Ἡ κ. Μαντοῦ πῆρε τότε τὸν φακό. Ἡ ἁπλῆ αὐτὴ κίνησις, ποὺ ὁ σύζυγός της τὴν πῆρε ὡς ἔνδειξη ἀψηφισιᾶς, ἀπεχορύφωσε τὴν ὀργή του. Σὲ ἕνα κύμα ὕβρεων ἐξέχυσε ὅλη τὴν πικρὴ χολὴ τοῦ πληγωμένου ἐγωϊσμοῦ του.

Καὶ καθὼς ἐκείνη ἀδιάφορη, ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐξετάζῃ μ' ἐπμονὴ τὴ μικρὴ φωτογραφία, ἔγινε ὁλότελα τρελλὸς ἀπ' τὸ θυμό του, καὶ τῆς ἔδειξε τὴν γροθιά του...

Μὰ ἐκείνη, παρ' ὅλη τὴν βάναυση ἀπειλή του, ἔμεινε ἥρεμη. Ἔξαφνα ὅμως σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ ἔδειξε ἕνα πρόσωπο χαμογελαστό, ὅπου ἔλαμπε ἕνα βλέμμα χαρούμενα κοροϊδευτικό. Καὶ μ' ἕνα τόνο θριαμβευτικό, ἐφώναξε:

—Τὸ βρῆκα!... Ἀναγνώρισα τὴν τουαλέττα μου...

Μὲ μιᾶς ὁ κ. Μαντοῦ σώπασε σὰν ἀποσβολωμένος ἀπὸ τὸ ξάφνισμα. Πῶς!... εἶχε, λοιπόν, τὴν ἀναίδεια νὰ ὁμολογῇ τὴν ἀπιστία της; Καὶ θυμώτανε τὴν τουαλέττα ποὺ φοροῦσε σ' ἐκεῖνο της τὸ ραντεβοῦ καὶ τολμοῦσε νὰ τὸ διαλαλῇ χελῶντας;

Σταυρώνοντας τὰ χέρια του, μουρμούρισε:

—Ὤ! μὰ αὐτὸ εἶνε πάρα πολύ!

Ὡστόσο ἡ γυναῖκα του ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐρευνᾶ τὶς ἀναμνήσεις της. Ἔξαφνα τὸν κύτταξε μὲ χαρὰ καὶ εἶτε:

—Τώρα, θυμᾶμαι, ναί, ναί, ἦταν στὸν κῆπο τῶν Κορμαγιέρ, σὲ ἕνα ἀπρὲ-μιντι ποὺ εἶχαν δώσει...

Ὡρισμένως ἡ ἀναισθησία της ἦταν ὅση καὶ ἡ ξετσιπωσιά της. Ἔτσι λοιπὸν εἶχε τὸ θράσος μέρα μεσημέρι, ἀνάμεσα σὲ τόσο κόσμο, μὲς σ' ἕνα κῆπο, νὰ ἐγκαταλείπεται στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ φίλου της; Καὶ τὸλεγε αὐτό, καὶ τὸ διαλαλοῦσε;... Ὁ κ. Μαντοῦ διηρωτᾶτο ἂν, ἀντὶ νὰ τὴν χωρίσῃ, δὲν θἄπρεπε μᾶλλον νὰ τὴν κλείσῃ σ' ἕνα φρενοκομεῖο. Ἄ! τί σιχαμένο πλάσμα!

Μὲ τὸν ἴδιο εὔθυμο τόνο, ἡ κ. Μαντοῦ ἐξακολουθοῦσε:

—Μὰ δὲ θυμᾶσαι, καλέ;... Εἴχαμε χορέψει στὸν κῆπο καὶ ὁ μικρὸς Κολλὸ μᾶς εἶχε πάρει μὲ τὴν κινηματογραφική του μηχανή...

Ἂν τὸ θυμότανε, λέει!... Ἄ! τί ἀνακούφισις! Καὶ βέβαια τὴν εἶχε δεῖ τὴν ταινία αὐτὴ ποὺ τὴν εἶχαν «προβάλλει», μάλιστα, λίγες ὧρες ἀργότερα, μπροστὰ στοὺς προσκεκλημένους. Ἄ, μὰ τώρα ὅλα ἐξηγοῦντο. Κάποιος φασὲρ—ἴσως κι' ὁ ἴδιος ὁ μικρὸς Κολλὸ—ἔτσι γιὰ γοῦστο, εἶχε κόψει μιὰ ἀπὸ τὶς ἀναρίθμητες μικροσκοπικὲς εἰκόνες ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἀποτελεῖται ἡ ταινία, τὴν εἶχε φωτογραφήσει καὶ εἶχε στεῖλει ἕνα φωτογραφικὸ δοκίμιο στὸν κ. Μαντοῦ.

Τότε, ὁ πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἔξαλλος ἀπὸ τὴν ὀργὴ σύζυγος, γεμᾶτος χαρά, δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ. Τέλος, ἄπλῶσε τὰ χέρια τῆς γυναίκας του, καὶ γονατίζοντας μπροστά της, ψιθύρισε:

—Συγχώρησέ με, ἀγάπη μου!...

"Ὅσο κύτταζε τὴ φωτογραφία της, τόσο βεβαιωνόταν γι' αὐτό..."